

Ти знов ідеш до мене. Чую
Твій легкий хід, як подув вітру,
Як шелест крил в гірським повітря...
Здалека прихід твій чарує
Мене і дивну міць вливає
У душу, злиднями побиту,
Життям студеним сумовиту.
Я знов тобою оживаю
І звільна, легко і несміло,
Немов невправно і невміло
Беру до рук перо.
Тріпочесь
У грудях серце, тліють очі
Огнем, і світ увесь зникає.

.....

Ось я в якімсь чудовім краю,
Де кожний твір і кожне слово,
І звуки всі, краски і тони,
Душі радіння, серця стони
Пливуть з одної струї чару,
Пливуть у воздух, щоб наново,
Мов ті краплини пари в хмару,
Зійтись в гармоніці велику,
В одну симфонію краси.
О світе божий, о життя,
Життя буденне, чим мені
Заплатиш ти за ці хвилини,
За ці атомики дрібні
Буття, такі малесенькі, неслідні,
А все ж таки такі цінні,
Чим їх окупиш?..
..... Чим?
..... Життям.
Дам тобі хліба, ложку страви
І замість солі — дрібку слави,
Над головою дах розвішу,
Людьми засмучу і потішу.
Пов'язу крила поривисті

І думи прожену нечисті,
І, мов на скріплення оков,
У серці розпалю любов,
Любов до світла, до життя.
А тоді — жий, чекай кінця
І знай, що порох ти землі,
Ти син її, слуга її!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Ти знов ідеш до мене»](#)

.